

[Wamberg.]

Dette er et område, hvor udgifterne i langt højere grad benyttes som beskæftigelses-terapi for de ansatte end går til hjælp til de syge, stofmisbrugerne.

Jeg forventer med interesse at høre, hvad ministeren påtænker at foretage i anledning af de afsløringer, beretningen fra revisionsdepartementet indeholder.

Hr. Tastesen fandt, at denne debat kom for tidligt. Da hverken den nuværende eller den forrige regering har interesseret sig for omkostningerne på dette felt, forekommer det mig, at allerede revisionsberetningen af 25. november 1975 er tilstrækkelig dokumentation for, at vi for længst burde have haft denne debat.

Jørgen Junior (FP):

I denne debat er der nok brug for at give et lille stemningsbillede, og det vil jeg gerne prøve at gøre.

En tilfældig aften, det var i fredags, i København besøgte jeg et par af de områder, der oftest nævnes i narkodebatten. I Christiania i et værtshus, der hedder „Loppen“, er der god stemning blandt de 200 gæster. Det svinger. Der er en åben kakkellovn, der er svinske toiletforhold og billige momsrie øller, som måske ikke modsvarer normalsamfundets regler, men det kan ikke genere det ungdommelige publikum. Der er spædet godt op, beklageligvis med udlændinge, og måske lidt mere malerisk med nogle intellektuelle, der skjuler deres alder, for kvindernes vedkommende under de kendte pædagogbleer. De har det godt, disse mennesker derude. Om de 2—3-årige børn, der bæres rundt i hashtågen, føler noget, er ikke godt at vide. Derimod sover en 6—7-årig tilsyneladende trygt.

Jeg har også været i Istedgade i det område, hvorom en sociologisk undersøgelse siger, at 50 pct. af bydelens, af Vesterbros, egen befolkning er bange for at færdes. Her findes nemlig en anden type piger, end man var vant til tidligere på Vesterbro. Det er usminkede narkovrag. Kvikkertpiller betyder, at kroppene kan arbejde længere og mere intenst, siger ejermændene, og ejermændene er de narkohajer, der fungerer som alfonser i bordeller, bordeller, der kaldes hoteller som f. eks., for at navngive et enkelt af de ad-

skillige, Hotel Helgoland, et typisk eksempel. Der finder man piger, der ofte er stiknarkomaner udelukkende eller ved siden af kvikkertpillerne, og disse er næsten altid meget unge.

Hvis vi lader billedet skifte tilbage fra denne sorte trekant til det Christiania, hvor mange af Vesterbros ofre begynder, så kan vi se i „Loppen“, at en af musikerne i orkestret — godt orkester, det hedder Hanegal — netop er faldet om på scenen. „Han har taget for meget“, lyder råbet. Det generer ikke en lille pige omkring de 10 år, der sidder på gulvet. Hun siger ikke noget. Hun drikker sin guldbajer. Der er nemlig ingen regler for mindreårige. Men piberne er også kommet frem, og hashen ristes og klargøres i fuld offentlighed på sølvpapir over stearinlysene i dette så vidunderlige værtshus. De fleste er sysselsat med dette på denne fredag aften. Andre er på hårde stoffer såsom pakistanagerpiller, sprøjte, det er måske hver sjette, deres øjne er udslukte, og de er passive, som sad de i dvale.

Der er en forskel på de to steder. I Istedgade er der politi. Alligevel overtrædes lukkelov, kiosklav og hotelregler vedrørende rufferi, og der er nok af narkotika at få også her, selv om den virkelige vare, der handles med, er damer fra 12 til 60. De på 60 er ikke påvirket, de på 12 er det. De unge ødelægges, og befolkningen forulempes i denne bydel og føler, at de må blive i deres trange boliger og konstant holde børnene under opsyn. Der er børn i en tredjedel af lejlighederne, og over 20 pct. af beboerne er pensionister. Hvem har ansvaret? Det har politikerne.

Hvis vi skal skifte for sidste gang og se på Christiania, så er aftenen ved at gå på hæld, og det er helt åbenlyst, at hashen sælges til alle. De stærkere varer, må man indrømme, kræver mellemmandskontakt, ligesom det er nødvendigt i Istedgade, hvor det ikke er svært at få, fordi en prostitueret ofte tjener sine penge som kontaktorgan. Det er — og det er det forfærdelige — trods den pris, som man i dag foruroliges over at kartofler koster, let at købe kartofler; men det er trods den også foruroligende pris lige så let at købe hash i Christiania, som det er at købe kartofler i enhver forretning i København.